

der er kommet fra lønmodtagersiden i Landsarbejdsrådet. De gør opmærksom på, at ændringerne kan føre til en utilsigtet forringelse for medlemmer, der deltager i uddannelse med elev- eller praktikløn, fordi de vil få frataget muligheden for at få suppleret op til dagpenge maksimum. Jeg vil for det første godt spørge arbejdsministeren, om det er korrekt forstået, og for det andet, om ministeren opfatter det som noget tilsigtet – altså at forslaget i så fald skal være sådan – eller om det vil blive ændret, så vi ikke får nogle mere eller mindre utilsigtede forringelser ud af det.

Med de bemærkninger vil vi altså støtte det samlede lovforslags enkelte bestanddele. Men vi håber, at udvalgsarbejdet vil føre til, at vi får delt det op i to forslag.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Den konservative ordfører mente, at det var lidt unfair at diskutere erfaringerne fra 1990-91. Jeg synes, jeg vil gøre hr. Knud Erik Kirkegaard opmærksom på, at jeg også dengang fulgte området med stor opmærksomhed, så man skal endelig ikke holde sig tilbage.

Det værste, jeg kunne gøre nu, var vel i og for sig at tilkendegive, at vi ønsker at tage hr. Knud Erik Kirkegaard på ordet og bede hr. Knud Erik Kirkegaard om at kvalificere det foreliggende lovforslag i forhold til en mere effektiv udbetaling for G-dage. Jeg tror faktisk ikke, at Det Konservative Folkeparti eller andre borgerlige partier for den sags skyld har noget at byde på i denne sag. Og lad mig tilføje, at jeg gerne vil bede mig fritaget for at blive omtalt som en person, der vil skyde gråspurve med kanoner. Jeg er meget pacifistisk indstillet og har problemer, hver gang jeg går med overvejelser om at slå en myg ihjel, så jeg melder hus forbi. Vi skyder ikke gråspurve med kanoner.

Der er sagt noget om den fagretlige behandling, og det gør, at jeg i den forbindelse vil nævne, at der i Arbejdsmarkedets Ankenævn sidder repræsentanter for arbejdsmarkedets parter. Herved bibeholder man det faglige islæt og viden om fagretlige vurderinger og afgrænsninger. Og så vil jeg i øvrigt sige, at hvis man ser på omkostningerne ved sagsbehandlingen i det hidtidige system, er en fagretlig behandling ved f.eks. voldgift ikke nogen billig foreteelse.

Så har der være en række bemærkninger fra fortrinsvis ordførerne for Det Konservative Folkeparti og Venstre, som – hvilket selvfølgelig er en tilfældighed – minder utrolig meget

om de indlæg, der har været i debatten fra Dansk Arbejdsgiverforenings side. Hr. Knud Erik Kirkegaard tog spørgsmålet om gebyr op i sin ordførertale og var inde på retsikkerhedsmæssige betragtninger.

Lad mig sige, at det er ikke korrekt, som det er anført af f.eks. Dansk Arbejdsgiverforening, at gebyret tænkes fastsat individuelt. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at gebyret for behandling i ankenævnet tænkes fastsat til 200 kr., og at gebyret for behandling i direktoratet tænkes fastsat på baggrund af direktoratets udgifter i forbindelse hermed. Jeg vil tilføje, at det ikke er ualmindeligt, at man overlader det til den pågældende ressortminister at fastsætte størrelsen af et gebyr. Det skal i øvrigt bemærkes, at det har været en forudsætning for lovforslaget, at størrelsen af de foreslåede gebyrer skal have en vis præventiv effekt.

Fru Rikke Hvilshøj og hr. Knud Erik Kirkegaard var inde på de dramatiske administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lad mig sige, at det er en fuldstændig fejltolkning, at forslaget vil betyde en markant større administrativ belastning for erhvervslivet. Det er også årsagen til, at forslaget ikke har været forelagt testpanelet, og jeg vil begrunde hvorfor:

Det er arbejdsløsheds-kassen, der i første omgang skal tage kontakt til arbejdsgiveren, såfremt medlemmet ikke har fået sin G-dagsbetaling, og det er i den forbindelse vigtigt at være opmærksom på, at arbejdsløsheds-kassen kun har pligt til at hjælpe medlemmet, hvis kassen finder, at medlemmet utvivlsomt har ret til dagpengegodtgørelse. Der skal altså være et vist belæg for medlemmets ret til G-dage, før kassen sender en skriftlig anmodning om betaling til arbejdsgiveren.

Lad mig også slå fast, arbejdsgiverens rolle under dette forløb for så vidt ikke bliver anderledes, end den er allerede i dag. Hvis arbejdsgiveren ikke mener sig forpligtet til at betale, skal arbejdsgiveren oplyse om grunden til det, og det er herefter overladt til a-kassens initiativ og videre til ankenævnet at vurdere, hvorvidt medlemmet har ret til betaling. Hvis ankenævnet finder, at medlemmet har ret til G-dage, er det Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikring og i sidste instans Finansstyrelsen, der skal tage initiativ til, at arbejdsgiveren betaler godtgørelsen.

Det skal i den forbindelse nævnes, at inddrivelsesfasen er unødvendig, hvis arbejdsgiveren betaler i overensstemmelse med ankenævnets